

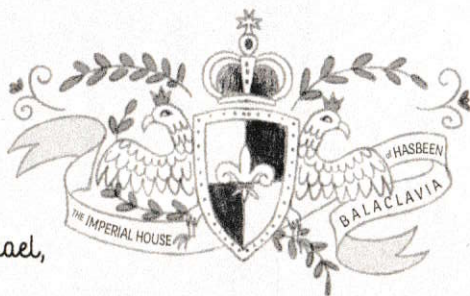
Jennifer Gray ★ Ilustrații de Elisa Paganelli

Călătoriile HERMELINEI

(cea plină de hotărâre)

Aventuri la
New York





Dragă Michael,

Îți scriu cu o rugămintă. De curând, am adoptat o tânără domnișoară foarte îndrăzneată pe nume Hermelina și am de gând să o trimit într-o excursie să vadă lumea. New Yorkul pare a fi un loc bun pentru început, așa că i-am dat adresa ta și i-am spus să te caute. Sunt sigură că o să te ocupe de ea și că o să-i arăți tot ceea ce merită văzut. O să ajungă miercurea viitoare, în jurul prânzului.

Te rog, transmite-i salutările mele fostei doamne Megabucks. Și salută-l și pe Mike Junior din partea mea.

Cu cele mai bune gânduri,

• Maria Marea Ducesă Maria Von Schnitzel



Michael S. Megabucks

• Reședința Megabucks

Wall Street

Manhattan

New York

Statele Unite ale Americii

Capitolul 1

Manhattan, New York...

Michael S. Megabucks stătea la masa lui uriașă de scris, din biroul lui uriaș, sorbind dintr-o ceașcă uriașă de cafea. Biroul se afla la ultimul etaj al unei clădiri uriașe, cu deschidere spre uriașa panoramă a Manhattanului din New York.

Era unul dintre cei mai înalți zgârie-nori ai orașului, iar priveliștea, cu toate acele clădiri de sticlă strălucitoare, era impresionantă, în special în lumina soarelui iernatic.

O panoramă de care Michael S. Megabucks nu se sătura niciodată.



Se tot învârtea în scaunul său din piele ca să mai arunce câte o privire pe geam.

— Mă scuzați, domnule Megabucks, zise asistentul lui, ițindu-și capul de după ușa.

— Care-i treaba, Sam?

Michael S. Megabucks îi aruncă o privire încruntată.

— E cineva aici care vrea să vă vadă, domnule.

— Am crezut că ți-am spus deja să nu-mi programezi nimic în după-amiaza asta.

Michael S. Megabucks avea un fiu – Mike Junior – care, în acea zi, împlinea opt ani, ocazie cu care tatăl lui îi pregătise ceva special.

— Îmi pare rău, domnule, zise asistentul, trecându-și agitat mâna prin păr. I-am spus să revină mâine, dar pur și simplu nu acceptă un refuz. Spune că o așteptați.

Michael S. Megabucks ridică din sprâncene.

— Zice ceva de o carte poștală... de la o ducesă?

— Ah, vai! Am uitat complet de asta! Invit-o repede înăuntru pe domnișoară!

— Sigur, domnule.

Apoi brusc se auziră tropote pe podeaua de marmură a coridorului.

— Hei! strigă el după asistent. A venit cu un cățel?

— Nu, domnule, răspunse acesta. Este singură.

— Și atunci ce-i cu zgomotul ăsta?

Asistentul nu răspunse. În schimb, își strecură din nou capul prin ușa imensă și îl anunță:

— Domnișoara Hermelina, domnule.

Un animal micuț, cu blana albă ca zăpada, cu o coadă lungă și stufoasă, doi ochi negri precum cărbunele, mustăți albe și năsuc roz intră în cameră cu pași mărunți. Purta un sarafan

albastru cu un fular la gât și abia dacă îi ajungea până la jumătatea genunchiului. Un aparat foto îi atârna de umăr, iar într-o lăbuță avea o geantă mică pe care scria: **TRUSĂ DE SCULE**.

Dintr-o săritură, ajunsese pe birou.

— Salutare, zise ea, dumneavoastră trebuie să fiți domnul Megabucks.

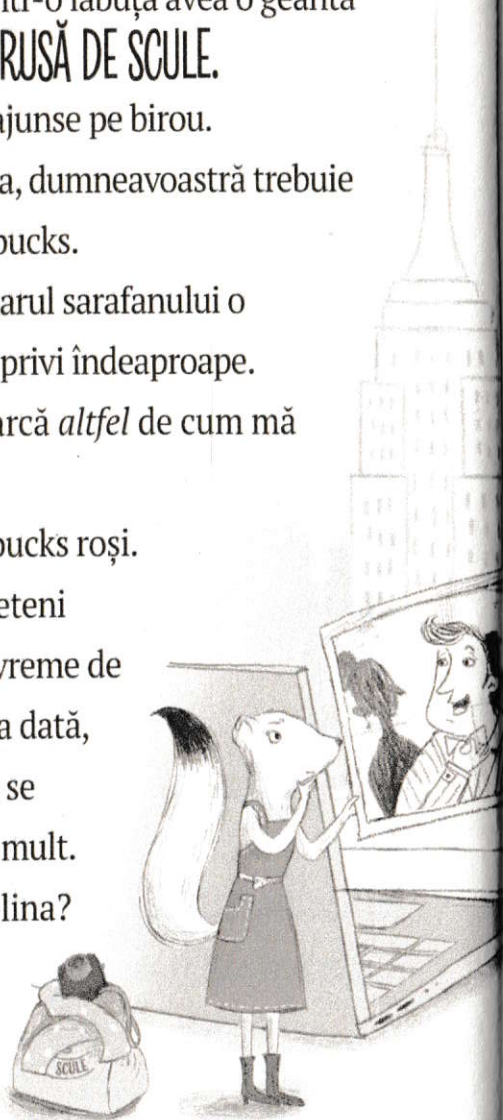
Scoase din buzunarul sarafanului o fotografie veche și îl privi îndeaproape.

— Deși arătați parcă *altfel* de cum mă așteptam.

Michael S. Megabucks roși.

El și ducesa erau prieteni vechi. Trecuse ceva vreme de când o văzuse ultima dată, dar nu se gândise că se schimbase *chiar* așa mult.

— Tu ești Hermelina? zise el, privind-o



neîncrezător. Maria nu mi-a zis nimic despre o *nevăstuică*.

Hermelina îi aruncă o privire rece.

Mustățile îi zvâcniră de indignare.

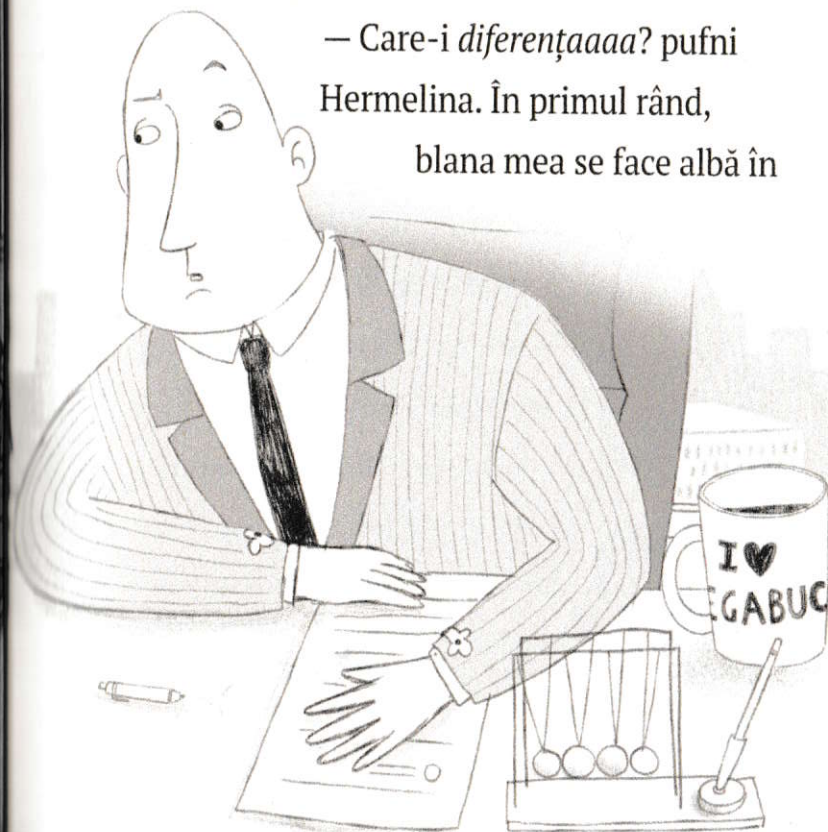
— **NU** sunt o nevăstuică, spuse ea cu asprime. Sunt o *hermină*.

— Care-i diferența? zise Michael S. Megabucks.

— Care-i *diferențaaaa*? pufni

Hermelina. În primul rând,

blana mea se face albă în



timpul iernii și maro, vara. Și am vârful cozii negru – o mișcă spre el ca s-o poată vedea – și sunt cu mult mai deșteaptă. În plus, trăiesc și mai mult, prin urmare am *foarte multe* rude.

Michael S. Megabucks se hotărî să schimbe subiectul. Nu dorea ca întreaga familie a Hermelinei să vină peste el tocmai din Balaclavia.



– Cum ai cunoscut-o pe Maria? o întrebă el.

– Ducele voia să-mi folosească blana ca să-și schimbe gulerul de la robă, îi explică Hermelina. Știți ce zic – haina aceea pe care o

purta în vremuri de demult, când se înfățișa înaintea regelui.

– Ah, făcu Michael S. Megabucks.

Știa prea bine că Balaclavia nu mai avea rege și, prin urmare, ducele și ducesa treceau printr-o perioadă dificilă.

– Ducele încă o poartă când se îmbracă elegant, îi zise Hermelina. O ține într-un cufăr, doar că gulerul de blană a mucegăit, fiindcă ploaia a pătruns prin acoperișul castelului. Ducesa i-a spus să-l schimbe cu unul de catifea, dar el tot a pus o capcană ca să mă prindă. Blana mea albă este foarte valoroasă. Se numește hermelină – ca mine.

Scoase un oftat adânc, care o făcu să se cutremure.

– Vă vine să credeți că sunt oameni care vor s-o coasă de *haine*?

– Ce îngrozitor! zise Michael S. Megabucks.

— Noroc cu ducesa că m-a salvat, continuă Hermelina. I-a spus ducelui că hermelina nu trebuie să stea decât pe o hermină. Apoi m-a adoptat. M-a învățat o mulțime de lucruri utile, de pildă cum să folosesc o cheie franceză sau când să port o pălărie cu pene. Iar acum m-a trimis într-o călătorie în jurul lumii ca să învăț și mai multe!

— Bravo ei, spuse Michael S. Megabucks. Pare a fi exact stilul Mariei!

Și deodată îi veni o idee.

— Ia spune, ți-ar plăcea să vii cu mine să-l cunoști pe puiuțul meu?

Hermelina se uită nedumerită.

— Ducesa nu mi-a spus că ați avea un pui.

Michael S. Megabucks râse din toată inima.

— Mă refeream la fiul meu – Mike Junior. Azi e ziua lui și i-am pregătit o surpriză. Poți rămâne

câteva zile în apartament dacă vrei. Mike Junior îți poate arăta orașul.

— Ah, stau chiar mai mult, răspunse voioasă Hermelina. Ducesa spune să nu cumva să plec până când nu-mi completez tot albumul.

Iar asta ar putea să-mi ia câteva săptămâni.

Michael S. Megabucks dădu să protesteze, dar se opri ca și cum avusese o revelație.

De vreme ce era ziua lui Mike Junior, însemna că nu mai era mult până la vacanța de Crăciun, când avea să stea pe acasă o vreme. Puștiul îi tot cerea un animal de companie. Desigur, ceea ce își dorea,

